

Budapest, 1889. november 16. – Blankenberge, Belgium, 1976. szeptember 7.

Apja gépész és villanyszerelő szakmunkás volt. Négy polgárit végzett, gyors- és gépírói, majd könyvelői képesítést szerzett. A Tolna Világlapja szerkesztőségének munkatársa 1905-től, majd a fővárosban és Kassán különböző cégeknél magántisztviselő 1907–1918 között. 1913-ban belépett a szakszervezetbe, a Magyarországi Magántisztviselők Országos Szövetsége (MMOSZ) női tagozatának titkára és a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja 1917-től, az MSZDP VIII. ker.-i szervezetének munkatársa 1918. januártól, a párt Központi Nőszervező Bizottságának tagja 1919. októberétől volt. Az MMOSZ alelnöke 1920-tól, főtitkára 1939-1944. március között, tb. elnöke 1945-től volt. Az MSZDP országos vezetőségének tagja 1922-től 1948-ig, a párt nemzetgyűlési és országgyűlési képviselője 1926 és 1944 között, a fővárosi törvényhatósági bizottság tagja 1925-től tíz éven át. A két világháború között elsősorban szociális kérdésekkel foglalkozott, az 1930-as évek második felétől fellépett a német orientáció, a szélsőjobboldali törekvések és a zsidótörvények ellen. 1943-ban vezető szerepet játszott az FKGP-vel kötött országgyűlési együttműködési megállapodás létrehozásában, tárgyalásokat folytatott az angolbarát polgári politikusokkal a világháborúból való kiválás lehetőségeiről. 1944. március 19-én illegalitásba vonult, a nyilas hatalomátvétel után 1945. januárig bujkált. 1945. februártól az SZDP egyik újjászervezője, a párt Politikai Bizottságának, illetve a párt külpolitikai és nemzetiségi osztályának vezetője; a fővárosi törvényhatósági bizottság tagja 1948-ig. 1945. áprilistól az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagja, 1945. november 4-étől Csongrád-Csanád választókerületéből az SZDP nemzetgyűlési, majd országgyűlési képviselője 1948. április 26-ig, ugyanakkor a Nemzetgyűlés és az Országgyűlés alelnöke, egyúttal pártja frakciója intézőbizottságának. Az SZDP egyik legnagyobb tekintélyű vezetőjeként a pártegység megőrzésére törekedett. 1948. február 18-án a nagy-budapesti választmány kizárta a vezetőségből, majd az SZDP XXXVI. kongresszusán a pártból is kizárták, 1948. március 7-én eltávolították az Országgyűlés alelnöki tisztéből. Visszavonult a közéletből, 1950. június 9-én letartóztatták, 1954. január 20-án zárt tárgyaláson „a népköztársaság megdöntésére irányuló szervezkedés kezdeményezése és vezetése és kémkedés” koholt vádjával életfogytiglani szabadságvesztésre és teljes vagyonelkobzásra ítélték. 1954. november 19-én széles körű nemzetközi tiltakozás hatására egyéni kegyelemmel szabadult, de 1956-ig rendőri felügyelet alatt tartották. A forradalom és szabadságharc alatt részt vett az SZDP újjászervezésében, a párt elnökévé választották 1956. október 31-én. A Szocialista Internacionálé Irodája bécsi ülésén tájékoztatta a testületet a magyarországi forradalomról és szabadságharcról, távollétében 1956. november 2-án a Nagy Imre-kormány államminiszterévé nevezték ki. Sopronban értesült a szovjet intervencióról, visszafordulva New York-ba utazott, hogy tájékoztassa az eseményekről az ENSZ Biztonsági Tanácsát és mozgósítsa a nemzetközi közvéleményt a magyar forradalom megmentéséért. Amerikai tartózkodása alatt, 1957-ben részt vett a magyar kérdés kivizsgálásával megbízott ENSZ-különbizottság munkájában, majd Magyarország érdekében memorandumot intézett az ENSZ-hez 1957. áprilisban. A strasbourgi Magyar Forradalmi Tanács és az elsősorban külpolitikai tevékenységet folytató Szabad Magyarország Nemzeti Képviselőtársaság elnöke 1957-től. A Szocialista Internacionálé és a Belga Szocialista Párt támogatásával Belgiumban telepedett le, az MSZDP Emigrációban nevű

szervezet elnöke 1958-tól, a Szocialista Internacionálé, a Szabad Szakszervezetek Nemzetközi Szövetsége tagja. Vezetésével dolgozták ki a Szociáldemokrata Alternatívát, az emigráns szociáldemokrata párt új programját 1973-ban. 1990-ben hamvait hazaszállították Magyarországra, majd jogilag rehabilitálták 1994. július 7-én.